

Roskaväkeä

Kukko kanalle lausui: "nytpä jo pähkinät valmistuvat; lähtekäämme siis yhdessä ylös vuorelle, jotta kerrankin oikein kuvun täydeltä pähkinöitä saisimme, ennen-kuin orava net kaikki syö suuhunsa." - "No niin, lähdetään vain vaikka kohta," vastasi kana, "tuostapa vasta hupainen huvi-retki tulee!" Yhdessä sitten vuorelle menivät, ja koska kaunista ilmaa kesti koko päivän, viipyivät siellä iltaan saakka. Empä nyt tarkoin tiedä, olivatko liiaksi syöneet vai kopeusko heidät oli paisuttanut, mutta niinhän kuitenkin kävi, ettei heitä enään haluttanut jalkaisin tipsutella kotia, vaan rupesipa kukko pähkinän-kuorista pieniä vaunuja tekemään. Kun se sitten oli nuot valmiiksi saanut, meni kana niihin istumaan, sanoen kukolle: "sinunhan nyt sopii hevoseksi ruveta." - "No jopa joutavaa jotakin: ennen minä jalka-patikassa yksin tassuttelen kotia, kuin sinua vetää kingottamaan rupean; en maaren, tuohon en suinkaan suostu. Kutsin-laudalle kyllä menen istumaan ja otan kuskiksi ruvetakseni, mutta itse minäkö vetämään? mitäpä vielä, akkaseni! -- eipä tuosta tuumasta iki-päivinä kystä kypsy."

Heidän siinä kinatessansa ankka kotkottaa kaakotteli: "te varas-roistot, kuka teidän käski tulla minun vuorelleni pähkinöitä syömään! malttakaappa vain, kyllähän tuosta saunan saatte!" ja hyökkäsi samassa kukon kimppuhun. Mutta kukko ei ollut arkalasta kotoisin, vaan rupesi ankkaa ankarasti ahdistelemaan ja löylytti sitä kannuksillansa niin pahanpäiväisesti, että se viimein nöyrytyi armoa anomaan sekä mielellensä suostui rangaistukseksi menemään valjaihän vaunujen eteen. Kukko kutsin-laudalle kiipesi sekä rupesi ajajaksi, ja kelpo kyytiä sitten edellehen kiidettiin, kukon yhä huutaessa: "juokse, riennä, ankkaseni, minkä vain kyntes kestävät!" Kun kappaleen matkaa olivat kulkeneet, kohtasivat kaksi jalkaisin-astuvaa, nuppi-neulan ja silmä-neulan. "Hoi pidättäkää!" nämät huusivat sekä sanoivat sitten: "johan kohta tulee niin pilko pimeä, ett'emme edemmäksi enään osaa askeltakaan, ja ompa maantie kovin lokainen; pyydämme sentähden, sopsisiko meidän päästä vaunuihin vähäksi matkaa; olemme olleet tuolla räätälien ravintolassa, ja oluen ääressä on tullut vähän viivytyksi." Koska olivat laihoja miehiä, jotka eivät isoa tilaa tarvinneet, otti kukko heidät molemmat vaunuihinsa, mutta täytyipä heidän

kuitenkin luvata olla kukon ja kanan varpahia tallaamata. Myöhään illalla erään ravintolan kohdalle ennättivät, ja kosk'eivät tahtoneet yöllä kulkea edemmäksi ja ankka, joka ei jaloiltansa muutoinkaan erin kiitettävä ollut, jo rupesi sinne tänne hoipertelemaan, he nyt tuonne poikkесivat. Isäntä kyllä ensin verukkeita vähän veti, väittäen huonehiensa jo olevan vieraita liiaksikin täynnänsä ja ehkäpä itseksensä ajatellen: "eihän noissa ylhäistä herras-väkeä," mutta he makeita sanoja siinä laskivat, luvaten isännälle sen munan, minkä kana oli matkalla muninut, sekä että hän omaksensa saisi ankan, joka jok'ikinen päivä yhden munan munisi, ja hän sitten vihdoinkin myöntyi laskemaan heitä yöksi talohonsa. Nytpä oikein isostelemaan rupesivat tilaten nautittavaksensa jos jotakin. -- Varhain aamulla, kun vasta vähän hämärsi ja kaikki vielä unen helmoissa makasivat, herätti kukko kanasensa, otti munan sekä nokki sen rikki, ja yhdessä siinä sitten sisällön söivät; mutta kuoren heittivät takkaan. Tuosta tipsuttivat silmäneulan luoksi, joka vielä oli nukuksissa, ottivat sitä päästä kiinni ja pistivät sen isännän tuoli-tyynyhyn, mutta nuppineulan hänen pyyhin-liinaansa, sekä lensivät sitten, mitään hiiskumata kanervikon ylitse suoraa päätä matkoihinsa. Ankka, joka mieluummin taivas-alla makasi ja sentähden oli pihalle jäänyt, kuuli heidän lentää lehahtavan pois, hieroi unen silmistänsä, riensi likeiseen purohon sekä läksi uimaan tiehensä; ja nytpä se kyllä pääsi liukkaammin liikkumaan, kuin eilen vaunuja vetäissänsä. Pari tuntia sittemmin isäntä vuoteeltansa nousi, pesi itsensä ja rupesi pyyhin-liinalla silmiänsä pyhkimään, mutta silloin nuppi-neula häntä kasvoihin pisti, piirtäen niihin punaisen piirun toisesta korvasta aina toiseen asti; sitten hän meni kyökkiin piippuansa sytyttämään, mutta tuskin hän takan viereen oli ennättänyt, jopa jo munan-kuoret poukahtivat häntä vasten silmiä. "Noh tänä aamuna vasta kaikki päätäni kohden pyrkii," tiuskasi hän äissänsä ja istahti noja-tuoliinsa; mutta vilppaimman vilppaasti hän sieltä taas pystyhyn hypähti, kovasti kiljahtaen: "ai voi tulimaista!" sillä silmä-neula oli häntä vielä pahemmin pistänyt eikä pistos tällä kertaa päähän sattunut. Nyt hän suuttui silmittömäksi ja rupesi eilen illalla tulleita vieraitansa

arvelemaan näitten konnan-koukkujen virittäjäksi sekä riensi heitä hakemaan, mutta he jo kaikki olivat tipo tiessänsä. Isäntä silloin valan vannoi, ett'ei hän ikänänsä enään talohonsa laskisi roisto-väkeä, jotka kyllä osaavat tavaroita suuhunsa sutkia paljoltaankin, mutta jättävät kaikki maksamata ja kiitoksen verosta vielä kaupan-päällisiksi harjoittavat senkin seitsemän koiran-kuria.

* * *